

Queixalada a les caixes

ROGER FERRER VENTOSA

Encetem aquesta reflexió des del soterrani sota l'empara dels veritables amos del món en la seva configuració actual: els banquers:

«Mi historia es una historia de retos. Un día me proponía ir más lejos, el siguiente más rápido. Imaginaba una obra magnífica y pensaba otra imposible. Cuando aprendí a escribir, hice máquinas que escribían solas. Después de aprender a curar una enfermedad quise aprender a curar muchas más. (...) A veces tengo miedo de que se me acaben las cosas por hacer pero siempre se me ocurre un nuevo proyecto. Avanzar es comprender que los retos no se acaban nunca; por eso nace *, una entidad con espíritu de superación, creada pensando en todos tus retos.»

Aquest discurs tan emotiu el declamen dos veus narradores a l'últim anunci de CatalunyaCaixa (<http://www.youtube.com/watch?v=v1YwXR6GAjs>) subratllant unes imatges on es veuen reconstruccions dels primers vols d'avions, de salvadors cirurgians, d'astronautes que leviten quan descobreixen el que cobra cada un dels del consell d'administració de la caixa. I això que no sap el que cobra extraoficialment. Per concloure l'anunci com Déu mana, no faltaria més, un nen encantador. Llàstima que no hagi sortit un aturat demanant un crèdit i la resposta immediata del senyor caixer. Qui diu que els poders econòmics no s'interessen pels valors humanistes?

Els senyors d'aquesta caixa (i els seus publicistes), han posat de nou en circulació intel·lectual els vells valors del positivisme del dinou, solament que amb una configuració adient pel món present, el que podríem definir com un humanisme per incrementar els beneficis anuals.

Pels senyors de la CatalunyaCaixa no han passat dos guerres mundials, dotzenes de milions de morts en persecucions vàries, camps de concentració i d'extermini, amb ciutats i ciutadans com objectius fàcils d'accions bèl·liques, bombes atòmiques

incloses, persecucions polítiques, catàstrofes on s'ha malmès la natura, malalties que no es guareixen al no donar rendiment econòmic, grans fortunes edificades malmeten la salut dels ciutadans...

Segons sembla, això no ha succeït i CatalunyaCaixa pretén que hem de tornar a la mentalitat del dinou. Visca el positivisme! Cantem tots junts les bondats del progrés, de la indústria i de la propietat, sobretot d'ella, sense oblidar-nos això sí del virolai. Un nou hereu de Hegel ha nascut en forma de caixer que ens portarà en un progrés constant i infinit. Cap a on? Això els benvolguts caixers del consell d'administració, i els admirats creatius de la companya publicitària no ens ho diuen, encara que ho imaginem: a una evolució contant que ens porti cap a les seves sucursals i un progrés infinit del compte de beneficis de la gran institució.

I nosaltres que trobàvem certes falles en la teoria de l'evolució i del progrés... il·lusos! Les humanistes caixes –i futurs bancs– ens han obert els ulls! Qui diu que els poders econòmics no s'interessen pels valors culturals? Això sí, esperem que la realitat no ens tanqui els ulls i, per exemple, la Fontana d'or, propietat d'una altra caixa, continuï i fins i tot incrementi la tasca desenvolupada durant els darrers anys.

Esperem i observem.